

[Inger Merete Nordentoft.]

af et eller to Statsseminarier for Smaa børns-lærerinder, f. Eks. i Odense eller Aalborg, idet de eksisterende Børnehaveseminarier lægger Beslag paa alle de københavnske Børnehavers Elevpladser til Praktikuddannelse, saa der ikke kan oprettes flere Seminarier her i Byen. Men det er en nødvendig Forudsætning for Løsningen af det store samfundsvigtige sociale og pædagogiske Problem, som Børnehavespørgsmaalet er, at der snarest sættes effektivt i Gang for at skaffe det nødvendige uddannede Personale til Børnehaverne. Der maa derfor hellere handles i Dag end i Morgen.

Medens Mangelen paa Børnehavelærerinder simpelt hen betyder, at der ikke kan oprettes ret mange nye Børnehaver, betyder Mangelen paa Folkeskolelærere og -lærerinder en alvorlig Svækkelse af den eksisterende Skole. Den vanskelige Situation, Folkeskolen i Dag er i paa Grund af denne Mangel, er et Bevis paa, hvor let man lader sig skræmme af Fortiden, saa man glemmer, at det er Nutiden, man lever i, og Fremtiden, man skal forberede. I Begyndelsen af 30erne var der stor Overproduktion af Folkeskolelærere, ja, det gik saa galt, at Arbejdsløshedstallet steg til 1 200. Derfor lukkede man alle Dobbeltklasser paa Seminarierne samt Zahles Studenterklasse, og desuden fastsatte man et bestemt lavt Tal pr. Klasse. Samtidig arbejdede den tidligere Undervisningsminister Borghjerg for at faa nedlagt et Seminarium. Denne Tanke vakte stor Modstand hos de fleste gamle Seminarieelever, der alle hægede om deres Ungdoms Uddannelsessted, saa først da Staten fik Lejlighed til at købe Femmers Seminarium i København, kunde man gøre Alvor af det. Seminariet blev købt og nedlagt.

Imidlertid vedtog man Folkeskoleloven af 1937, og samtidig begyndte Børnetallet at stige, og Lærermangelen viste sig i Horisonten som et truende Spøgelse. Men Skrækken for Arbejdsløsheden sad Skolens Folk i Livet, og de nægtede at erkende de faktiske Forhold. Ministeriet nedsatte en Kommission, der holdt et enkelt eller et Par Møder og derpaa lod Problemet ligge. I 1940 fik et Par Seminarier Tilladelse til at have Dobbeltklasser, og de fik alle Lov til at tage to kvindelige Elever mere i Klasserne, men en virkelig Oversigt over Behovet for de kommende Aar og Produktionens Forhold hertil kom ikke frem. Og i Dag er Lærermangelen alvorlig. Embeder opslaaes Gang paa Gang, uden at der er Ansøgere til dem. Som Følge deraf vinder uddannet Arbejdskraft Indpas i Skolen sammen med en Række

gamle pensionerede Lærere, og al uddannet Arbejdskraft faar Arbejde i Skolen uanset Egnethed herfor eller Dygtighed hertil.

Der er derfor al mulig Grund til at tage Uddannelsesforholdene som Helhed op til Overvejelse, ikke blot, som ønsket af Danmarks Lærerforening og Dansk Seminarieforening, Uddannelsens Indhold, men ogsaa dens Rammer.

Vi bør have et stort Statsseminarium i København, hvor Eleverne kan faa en alsidig Praktikuddannelse, samtidig med at de har Adgang til en stor Bys Kulturgoder. Dette Seminarium skulde være et Fællesseminarium, idet der overhovedet ikke findes noget Statsseminarium for Kvinder Øst for Store Bælt.

De Seminarier, der ligger isolerede ude paa Landet, bør man sikkert overveje at flytte til Byen, Ranum til Aalborg eller til Viborg, der begge, saa vidt jeg ved, har tilbudt at tage imod dem. Som det er i Øjeblikket, er de alt for isolerede. De har ingen Adgang til noget stort Bibliotek, ingen Muligheder for Teater, Koncerter o. lign., men fremfor alt har de alt for smaa Øvelsesskoler til deres Praktikundervisning, og i en lille Øvelsesskole bliver Mulighederne for at se flere forskellige Undervisningsmetoder for smaa.

Med Hensyn til Jonstrup Seminarium ligger det i Øjeblikket saaledes, at der der skal bygges en ny Øvelsesskole, der er budgetteret til 800 000 Kr. Det er et Spørgsmaal, om det kan betale sig, om det ikke var bedre at flytte dette Seminarium til København og bruge de eksisterende Bygninger til andet Formaal.

Den højtærede Undervisningsminister har til „Kristeligt Dagblad“ udtalt — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg citere —:

„Som om vi ikke i Danmark havde en virkelig demokratisk Skole, . . .“ Deri er jeg uenig med den højtærede Undervisningsminister. Vor Skole er demokratisk paa mange Omraader, men den er udemokratisk paa andre, og dette bør erkendes, saa det kan rettes.

Der er stadig her i Landet en meget stor Forskel paa Undervisningen i By og paa Land. Vi giver ikke Landsbybørnene de samme Skolemuligheder, som vi giver Bybørnene. Det er umuligt for et Landsbybarn at faa en højere Skoleuddannelse, hvis dets Foreldre ikke har gode økonomiske Kaar. Men end ikke i Byerne giver vi vore Børn de samme Uddannelsesmuligheder. Vor Skole er delt i en eksamensfri Skole og en Eksamensskole. Dette Skel har man